

IGRA ZUNAJ ČASA

Dimitrij Rupel

Bilo je po nekem burnem večeru, veliko smo kadili in pili, soba je vsrkala vse glasne besede, hlape in oblake v svoje stene, les in blago. Ko so vsi odšli, sem odprl okno. Pričakoval sem, da bo deset minut dovolj, toda vonj je bil preveč trdovraten, da bi ga lahko izpihal v tako kratkem času. Naslonil sem se torej na polico in opazoval mesto, ki je obupalo nad živahnostjo. Bilo je nekaj prav mrzlih luči proti središču, cesta je bila mokra ali ledena, verjetneje drugo, kajti zazeblu me je v ušesa. Opazoval sem žensko, ki je pomikala pred sabo pločevinasto posodo za smeti in od časa do časa zagrebla svojo bičevnato metlo v pravi kot med pločnikom in cesto. Hlad mi je prijal, prezračil sem si pljuča in že hotel, obupan nad popolnim očiščenjem in v skrbeh za toploto, zapreti okno, ko mi je oko še enkrat obstalo na tej sivi pojavi. Rekel sem si, da je nisem videl še nikoli prej. Ta misel, ki je sama po sebi popolnoma vsakdanja, me je zadržala v gibu in ta nagonska poteza me je obsedla še huje. Čemu se mi zdi to dejstvo pomembno? Ta popolnoma navadna, siva ženska z metlo in rejeno pločevinasto kanto za smeti na kolesih. Nisem je še nikoli videl. Pogledal sem na uro. Bila je dve ponoči. Morda pa nisem še nikoli ob tej uri pogledal skoz okno. Zelo verjetna ugotovitev. Kadar koli sem se vračal s ponočnih potepanj bolj pozno, sem legel brez kakršnihkoli razgledovanj. Ta pogled — smetarka ob dveh zjutraj iz drugega nadstropja, nekoliko zmanjšana v tej pespektivi — ta pogled je bil prvi v mojem življenju. Če se človeku zgodi nekaj prvič v življenju, je po pravici nekoliko zmeden, sem se potolažil in že hotel dokončati opravke, ki sem si ga zadal. Toda če bi bilo to kak drug dan, morda bi bil videl še kaj več. Morda kaj takega, kar bi me zanimalo, ob čemer bi bil navdušen? In če bi bilo ob treh? Ob štirih? Ob... Koliko časa mi takole uhaja?

Nato sem vendarle zaprl okno, sedel na stol in se namenil razmisliti o stvari. Končno sem zaspal.

Misel o izgubljenih urah mi ni dala miru še naslednje dni. Medtem je zapadel sneg in vsako noč sem z večjim zanimanjem opazoval, kaj se dogaja na ulici pod mojim stanovanjem. Enkrat sem bil skrita priča ljubezenskemu prizoru, drugič se je pred mojimi očmi zgodila prometna nesreča. Bilo mi je hudo, ker sem zaradi utrujenosti moral odhajati z okna. Včasih sem zdržal do treh, včasih do štirih.

Neko jutro sem se prav zgodaj odpravil v mesto. Bilo je pet ali šest, toda mesto se je že prebudilo k novemu dnevu. Srečal sem de-

lavce, prodajalke, cel kup ljudi, ki jih nisem srečal še nikoli v življenju. Pravzaprav bi jih bil moral, saj ni bilo daleč od moje ulice. Pomislil sem sicer, da ti ljudje verjetno prihajajo na ulico prav v določenih urah, takšnih, ko mene ni, ko spim. Kaj pa kdo, ki dela v nočni izmeni; spi, ko jaz delam in dela, ko sem jaz v postelji. Nikdar se ne bova srečala. To jutro mi je odkrilo kup zanimivih obrazov. Kot bi bil v tuji deželi. Zgodnja ura mi je odkrila svet, ki je bil prej neviden. Toda bil je kljub temu. Samo mene ni bilo. Če bi tega jutra ne bil vstal tako zgodaj, bi bil zamudil vse te obraze. Toda ti obrazi so lepi, zanimivi, privlačijo me, morda je med njimi nekdo, ki bi mi bil prijatelj? Vražje spanje, ki me prikrajšuje za tako pomembne ure! Koliko časov dneva smo zamudili in koliko možnosti je švignilo mimo, ko smo spali!

Sneg je mehko naletaval in ustavil sem se pred izložbo z igračami. Ogledoval sem si električno železnico, ko sem opazil, da stoji poleg mene dekle, ki prav tako gleda železnico. Na ramenih se mi je že nabralo za prst snega, toda belina me je pomirjala in ni se mi zdelo, da se mi kam mudi.

— Jaz tako rada gledam železnice za otroke, pravi dekle poleg mene, a ne odmakne pogleda z izložbe.

— Tudi jaz, odgovorim in si jo nekoliko ogledam. — Kaj vsako jutro tako zgodaj vstajate? vprašam.

— Da, pravi, vsako jutro ob šestih moram biti... obstala je, kot bi ji bilo neprijetno povedati, kje mora biti ob šestih. — Tam, na drugem koncu mesta, pokaže s prstom.

— Potem morate pa pohiteti, pravim, — zdaj je že skoraj šest.

— Seveda, malo bom zamudila, prikima še vedno uprta v izložbo, — toda pet minut še odpustijo. No... obrnila se je k meni tako sunkovito, da so ji dolgi, rjavi lasje zaplavali po zraku, — zdaj pa res moram...

— No, pravzaprav, saj grem v isto smer... se ponudim.

— Potem gotovo veste, kje je rumeni zid?

Nekaj časa sem premišljeval, nato sem odgovoril, da ne vem, da me pa zanima, kje bi utegnil biti, pa da ga doslej še nisem opazil.

— Prav rad vas spremim do rumenega zidu, pravim.

Nato hodiva. Na nekem prehodu, kjer je bila cesta pod sveže zapadlim snegom poledenela, ji je spodrsnilo, pa sem jo ujel. Obdržala sva roki sklenjeni. Mogoče bi bila še kje naletela na led.

— Vidite, tu je ta rumeni zid, pokaže, ko prispeva do pustega golega zidu, resda nekoliko rumenkaste barve, nekoliko jetniškega

videza, z naslonjali za kolesa in svetilkami kot drevored. Nasproti zidu je bolnišnica, vse stekleno, vendar toliko odsevov, da ne moreš ugotoviti, če te kdo opazuje. Ustaviva se pod prižgano svetilko (bilo je še temno) in nogo naslonim na enega kamnitih podstavkov za bicikle. Poljubiva se. Polmrak. Nikdar se še nisem poljubljaj ob tem času.

Ponavadi ob tej uri spim. Stiskam k sebi rjuhe, preračunavam podzavestno, kako me največkrat pokrivajo. In odeje so muhaste, najdaljši del se skriva čez rob postelje, ne vidim ga, poskušam raztegniti manjši del, ki je ostal na postelji, zavijam se vanj, kljub nerodnosti ujamem toploto, ki jo potrebujem.

Ona pravi: — Vsako jutro ob šestih te bom čakala pri tem zidu. Nato steče in ostaneš praznih rok. Toplota.

NIKDAR NE MOREŠ PREVERITI, KAJ SE V RESNICI DOGAJA, VEDNO JE KUP ČASA, ki ga ne moreš živeti, ker ga prespiš. Morda življenje uhaja le za minuto. Toplina te vedno potegne nazaj v klobčič. Nekaj med spanjem in budnostjo. **TO JE TISTA URA,** ko spiš v polSNU — neKAKO čutiš SVETlombo in naraščajoči HRUP, obračaš se, morda celo odpreš OČI...

ONA PRAVI VSAKO JUTRO TE ČAKAM OB ŠESTIH. In ko se zbudiš ob tričetrt na šest, tehtaš, ali naj vstaneš in tečeš. Zunaj dežuje ali zmrzuje in stisneš se v posteljo. Rečeš, zakaj si je izmislila takšno NEMOGOČO uro. Ob šestih zjutraj poljubljati se pred bolnišnico. In nato ti začne postajati žal. Najbolj ti je žal ob osmih. Tedaj bi najrajši stekel tja. Toda ona je tam samo ob ŠESTIH. In ob šestih spiš in ob šestih spiš in ob šestih spiš

Ob šestih je še temno. Pohitiš — saj potem, malo bolj potem bo že mavrica in rdeče nebo. Čeprav je zdaj mrzaj in se komaj premikam po odmevajoči ulici.

Od neprespanosti se mi je začelo blesti. Nisem več mogel nadzorovati svoje nenasitnosti po novem v nenavadnih urah. Zapreka je prišla sama od sebe. Zaspal sem.

Nenadoma se zgrabim za srce — moja stara bolezen, začne razbijati, ne smem se premakniti, sicer se mi zdi, da bom okamenel in mi bo tisto sidro za večno ostalo v srcu. Čakam, pol sklonjen, kdaj bo nehala. Pogledam na uro in šest je že mimo. Prepozen bom. In vendar, čakala me je bila ob tistem rumenem zidu, vsa topla in prijazna. Minute tečejo in srečanje se odmika v negotovo naslednje jutro.

Poskusim zadihati, morda me je krč minil? Zravnam se. Za trenutek je bolje. Poskusim hoditi. Gre. Pohitim, morda me še čaka.

Čaka me rumenkast zid, prazen. Seveda, moral bi biti točen. Kaj če me bo vsako jutro zgrabilo v srcu? Ozrem se. Poslopje kot kristal moli iz jutranjega mraka. Sama stekla, bolnišnica. Napotim se proti vходу. Najprej se povišam za eno stopnico, nato moram še više, da

dosežem velika nihajna vrata. Povsod vidim črne vzode in reže v stenah, nikjer pa živega človeka — bržkone vsakega obiskovalca spremlja električno oko? Od daleč slišim lovski rog, to bo tam daleč za snegom na griču. Toplo je, objame me tista skoraj brezračna toplota, ki človeka, ko plane s strupenega mraza, malone zaduši. Stopim po rumenkasto razsvetljenem hodniku proti svetlobi, morala je prihajati s konca, ki ga nisem mogel razločiti. — Kaj že operirajo? mi je šinilo v glavo. In res, mimo mene se je tiho pripeljal voziček z mlado žensko, dva bolničarja sta jo potiskala proti operacijski dvorani. — Ne morem te čakati dlje kot do šestih, vidiš? pravi dekle na operacijskem vozičku. Njen nagovor se mi je zdel začuda razumljiv, sploh se mi ni zdelo čudno, da se ni obrnila k meni, ampak je imela oči zaprte.

Stopil sem dalje in se ob kolenu, ki ga je napravil hodnik pred operacijsko dvorano, vzdramil ob novi svetlobi. Bilo je hladneje in ugotovil sem, zakaj. Okno nekje na sredi hodnika je bilo na stežaj odprto in skozenj je vršel leden veter. Stopil sem še naprej od okna, ki sem ga zaman poskušal zapreti — samo val zraka je planil vame in me skoraj zledenel — čas je bil zimski — bližal sem se luči. Prišel sem do lesenih vrat in postal. Srce mi je spet začelo utripati močneje. Da me zdajle ne zagrabi! Kljub strahu sem odprl. Soba me je prešenetila. To sploh ni mogel biti del bolnišnice. Prvič je bil strop neprijetno višji od tistega v hodniku, poleg tega pa je bil prostor opremljen s preprogami in knjižnimi omarami. Vstopil sem, kajti počutil sem se olajšanega — saj sem pričakoval kakšno operacijsko dvorano. Bilo je zelo svetlo — odtod tista svetloba, uhajati pa je morala skoz okence nad vrati. Naproti mi je prišla dekle v svetlomodri obleki. Podala mi je roko, kot bi me pričakovala, nato mi je pokazala prostor: tudi sama je sedla in se z rokama oklenila kolena. Bila je prijazna, ponudila mi je kekse in čaj, kar sem ob tem mrazu in zgodnji uri z veseljem sprejel. Rekel sem tudi, da sem imel srčen napad: ko sem začel pripovedovati, sem se spomnil, da to gotovo ni bolnišnica in da brez potrebe pripovedujem svoje težave. Toda kljub temu je bila zelo ljubezniva, celo žal ji je bilo, da mi ne more pomagati, zdela se je zelo naklonjena mojemu pripovedovanju — poslušala me je prav posebno pozorno. Čez nekaj minut je vstala, pogledala na uro in se mi opravičila, da bi ob tej uri že morala biti nekje drugje, da ji je žal in da se lahko tu pogrejem — naj ostanem, kolikor časa mi je všeč, da pa sama mora proč. Ko se je ogledovala v zrcalu pri vratih, je še rekla, naj se ponovno oglasim.

Ostal sem sam in bilo mi je, sam ne vem zakaj — hudo. Stopil sem k zrcalu in se ogledal v njem — nekoliko bled in bolehen — nato sem razmislil o dekletu. Bila je zelo lepa in prijazna. Poskušal sem se spomniti njenih potez. Nekako mi je uspelo sestaviti približno podobo, ko sem se s trudom spominjal vsakega dela obraza posebej. Plavi lasje, to je bilo prvo. Rokavi nekoliko predolgi, to v oklepaju. Ustnice pilepljene druga ob drugo. Le kadar je govorila, jih je previdno razmikala. Oči je napenjala, kot bi bila kratkovidna. Pri tem je kremžila obrvi, kot sem nekoč videl racmana v risanki. Razgledal

sem se po sobi. Bila je ogromna, ob steni se je vzpenjalo v ograjen prostor zgoraj skoro neopazno stopnišče. Stopil sem navzgor. To je bila ozka soba, vsa v lesu — v kotu je bila majhna zibelka z vrezanim rdečim srcem. Čez leseno ograjo si gledal v spodnjo sprejemnico — stal si v višini razkošne steklene svetilke. To je bila močna svetloba — tako močna, da nisem ob vrnitvi v polmračne predmete, ko sem se zagledal vanjo, najprej prav ničesar razločil. Stisnilo me je pri srcu in rekel sem si, da je najbolje, če se vrnem domov, si skuham čaj in ležem za uro ali dve, ki sem jih bil ukradel spanju. Morda ne zmorem tako zgodnjega vstajanja.

Prebudil sem se, ko je sijalo sonce. Prva misel je bila na dogodek v bolnišnici. Zamahnil sem z roko. Sanje. Toda preveč otipljivi so se mi zazdeli dogodki, podrobnosti z bolniškim vozičkom. Tista soba, zdaj šele sem jo zagledal, razkošna svetloba, dekle, ki prihaja s čajem, toplota uhaja točno k obrazu, dim spleta pred njenimi očmi migotanje zraka, ne morem ji videti natančno v oči, kot če bi gledal z mokrimi očmi — motno — pomežiknem, da bi spral odvečno tekočino spod vek — ne morem je zagledati ostro, izgublja se v tisti toploti, ki uhaja iz skodelice. Nato sem se spomnil svoje rjavolaske, tiste, ki me je peljala do rumenega zidu, spomnil sem se stoyal za kolesa in kako sva se držala objeta, kako je okrog naju plesala tista ulica z drevo-redom svetilk in tisočera stekla bolnice...

Oblekel sem se in strašno me je bolela glava.

Celo popoldne sem brez zavesti o času blodil po nekih trgovinah in avtomatično odgovarjal na vprašanje prodajalk. Zvečer sem se znašel pred glavno pošto z zavojem nekih čudnih vzorcev blaga pod roko, to je moral biti rezultat mojega blodenja po trgovinah, hodil sem nazaj domov in hiše so se mi zdele poševne, sklonjene nad ulico, nekoliko grozeče nagnjene navzdol — nisem hotel gledati navzgor, samo hitel sem. Doma sem se brez spanca pogreznil v molk svoje čumnote, poskusil sem z gramofonom, toda zvok se je uničil v vati mojih lastnih nedomiselnih asociacij — sploh nisem slišal. Razmišljal sem o tisti deklici, toda misli so se mi nenehoma ustavljale sredi poti in nikdar nisem prišel do sklepa — začutil sem ga že bil na konici jezika, stikal se je že z nebom — občutek sreče in odrešitve — toda spet sem ga pozabil in moral sem napeti možgane znova — preleteti vse dogodke še enkrat in poskušati v tem razmišljanju nadaljevati do konca — vedno se je razvodenelo, zašel sem na druge misli, na nekaj, kar je med mislimi in vizualno predstavo. Ko sem pogledal na uro, še vedno v plašču in s tistim nemogočim zavojem pod roko, je polnoč že minila. Ob pogledu na kazalca sem se spomnil na naslednje jutro in na tisočkrat samemu sebi obljubljeni jutranji domenek ob

zidu. Še enkrat sem v mislih naletel na bolnišnico in na čudovito srečanje v tisti veliki sobi. Sklenil sem, da naslednje jutro odidem na isto mesto in se prepričam, ali so bile sanje ali ne.

In vstaneš nekaj minut pred šesto, se zdramiš, poskušaš se otresti tistega zvonjenja v ušesih — oblečeš se in tečeš. Omahuješ, želodec se ti krči, lačen si, tečeš, srce nagaja, čutiš ga kot svinčeno kepo, tečeš, noge bi že še tekle, toda trup je težak in okamenel. Tečeš in prispeš pred rumeni zid ob četrt na sedem. Planeš v bolnišnico. Kot kristal moli iz teme. Tečeš po hodnikih. To je labirint, labirint, kar naprej tečeš in spoznavaš znane ovinke, tu si tekel pred nekaj minutami, zbeگان si, ne moreš se odločiti, da bi potrkal na katera izmed belih vrat, ki so si vsa enaka — morda bi ravno zmotil operacijo, operater se lahko ustraši, zareže pregloboko... Ne, tega ne moreš storiti. Povsod je mračno, tista nekdanja svetloba je ugasnila, ali pa si zašel na napačen kraj, morda je to neko povsem drugo krilo stavbe? Nato srečaš nekaj zdravnikov. Mimo gredo, kot da te ne opazijo, tudi nekaj bolničark z zavezanimi ustmi pride — pred seboj porivajo vozičke, umakneš se k steni, toda kar štiri peljejo vstric — če se ne bi čisto prilepil ob zid, bi te stisnile, sploh se niso ozrle, kot bi te ne bilo. Nato pride sam samcat star zdravnik z naočniki, gumarice mu škrip-ljejo, ko hodi. Pride mimo tebe in ti nalahko odzdravi. Nato pride možak z brki, počasi hodi, zaskrbljen je videti, pride k tebi, te prime za komolec in ti skoraj očetovsko zašepeta: stvar je sicer resna, toda brez skrbi, vse se bo dobro končalo, veste, naš poklic je že tak, da si ne moremo zatiskati oči, vendar vam povem, tokrat ni strahu... Hočeš odgovoriti, toda že te popelje po stopnicah v zgornje nadstropje in v sobo z eno samo posteljo v kotu. Začudi te, da je soba prazna, nikogar ni v njej. — No, sem jo bomo pripeljali po operaciji, lepa soba, kaj? Tu je celo razgled, vidite tisti rumeni zid? Stopiš na prste in se ozreš skoz okno — dan se prebuja, nekaj biciklov že sloni v stojalih, svetleje je. — Operacije so vedno zjutraj, pravi brkač. Zmeden se obrneš k njemu. — Prav, rečeš, — to razumem, toda, ali morda veste... tista velika soba? — Seveda, zdaj greva še tja... mogoče bo zamudila, toda vsekakor jo morate počakati, se glasi odgovor. Spustita se po stopnicah. Nato te pelje skoz nekaj sob, verjetno krajša pot, skrit prehod? In spet se znajdeš v tisti čudoviti, svetli sobi.

Nato pride. Plavi lasje iz spomina se ujemajo z izvirnikom, to ugotoviš takoj. Naglo zapre vrata za sabo in sleče zdravniško haljo, stetoskop obesi na kljuko. Ob tem se nekoliko nasmehne. — Takoj bom, pravi, — boš čaj ali kavo? — Kavo, prosiš. — Sem že tukaj. Sede zraven tebe, te prime za roko in pravi: — Ali ti je Viktor pokazal sobo? — Da, da, seveda, rečeš, — pravkar prihajam od tam.

Še vedno me drži za roko. — Lepo, da si me obiskal, pravi. Poljubi me na lice in od presenečenja ne vem, kako naj reagiram. — Veš, tolikokrat sem mislila na tisti tvoj travnik s tistima dvema belima spome-

nikoma, tolikokrat... čisto tak je, kot sem si zamišljala, včeraj popoldne sem šla na sprehod gor.

— Hočeš, da ti pripovedujem o počitnicah? vprašam.

— Mhm, pokima in si da opraviš s skodelicama.

— Spominjam se nekih počitnic, ko nas je oče vseh pet prišel čakati z lojtrskim vozom. Sedel je na kočijaškem sedežu in pokal z bičem. Vsi smo bili zelo prestrašeni, ker še nikdar prej nismo videli očeta, da bi bil vozil s konji. Toda šlo je kot v pravljici. Rekel je »hi« in voz je potegnil. Ustavili smo se pred majhno kmetijo ob reki in dišalo je po hlevih, kravah, kokoših... Odložili smo pri vratih, nato smo takoj odšli k reki, ki je bila oddaljena le nekaj korakov od hiše. Vem, da je raslo tam posebno trstičje. Bile so tiste smešne rastline z rjavo podolgasto glavo, ki jih daš v vazo in trajajo vse leto, saj veš. Ona kima. Potem smo se vozili s čolnom in poskušali, če se kam premakne, čeprav ne veslamo. Stali smo sredi reke in čoln se ni zganil niti naprej niti nazaj, obstal je sredi reke, kot bi ga kdo začaral. Potem nam je kmet zavrnil z brega, da je vrtinec in smo zaveslali k bregu. Z nasprotnega brega nam je dajal znake sosed. Vsak večer je prižgal ogenj in bobnal po starem sodu, ki je ostal, ko so gradili cesto. Naš gospodar je rekel, da je oni zmešan. Nato nam je povedal zgodbo o njegovi ženi, ki je znorela. Rekel je, da se je vse življenje smejala, nato pa se ji je od smeha zmešalo. Tolkla se je po debelih stegnih. Tolkla in tolkla in smejala. Ko smo šli zjutraj v mesto, smo čakali ob glavni cesti na avtobus, ki je pripeljal prepoln, in nismo mogli vanj. Bilo je vlažno jutro in v zraku delovni dan. Spominjam se kmetov, ki so se nam nasmihali, sklonjeni nad poljem, gotovo smo se jim morali zdeti smešni, ko smo hiteli navpično navzgor, vzporedno z njihovo držo. In potem me je neki večer domača hči peljala k stari rimski grobnici in mi povedala zgodbo o grofici, ki je v njej skrivala Nemce med vojno. Nato so prišli partizani in jo še živo zaprli v grobnico. Peljala me je v borov gozd, čudno za tiste kraje, zdelo se mi je prav neverjetno, sedela sva na robu groba in se smejala žalostni zgodbi iz starih časov. Nekoč sem ravno jedel svoj večerni obrok v obliki mlečnega riža, ko je zmanjkalo elektrike in nihče nikogar ni videl. Bilo me je strah, bilo me je strah, teme, verjemi... zdaj sem jo tudi jaz prijel za roko. Zdi se mi, da sva se morala nekje srečati, nekoč na nekih počitnicah otroških let. — Čakaj, pravim, — tisto leto sem bil na stričevem posestvu, tam se nisva mogla srečati, naslednje leto sem šel z bratom na potovanje ob reki, lovila sva ribe in se sproti hranila z njimi... toda, mogoče je bilo na morju, se spominjaš nekega rdečega otočka, bila sta pravzaprav dva, povezana

v enega z ozkim pasom zemlje. Kopali smo se na gladkih skalah na onem drugem otoku, kjer so glasno peli črički.

— Ali je bilo tam, kjer je bila na vrhu velika grobnica z dvema dorskima stebroma?

— Seveda, pravim in se spominim zgodbe o stari grofici, ki je skrivala Nemce in so jo partizani živo zakopali. Moralo je biti strašno, predstavljam si ob belem dnevu in črički pojejo, morje buta ob skale...

— Jasno, bilo je tisto poletje, ko smo bili obsojeni, da mesec dni prebivamo brez stika s civilizacijo... Kadar smo potrebovali hrane, smo bobnali na star sod, da, spominjam se, in oni človek nam je z obale odbobnal na dva stara soda, kjer je bila včasih smola, ostati sta morala tam, ko so gradili cesto...

— Bilo je sivo zeleno poletje z mnogo čolnarjenja in kopanja...

— In kadar si prišla iz vode, so bili tvoji lasje nekoliko bolj rjavi, kar niso hoteli več biti beli, dokler se nisi posušila...

— Bili so slani... — Slani... — Spominjam se tistega tlaka, hodili smo po njem opoldne na kosilo, ko je bilo vroče in smo morali teči, da nas ne bi opeklo... In lovor, sedela sva nekoč v lovorovi senci, čakala in dihala svež zrak z morja...

Obstala sva v spominih. Odmaknil sem svojo iz njene dlani, kajti medtem ko sva govorila, sta se že ovlažili. Oklenil sem se je čez vrat in dotaknila sva se z lici. — In kaj bova zdaj? je vprašala. Stopil sem k oknu in ugotovil, da je že pravi dan. Ljudje so hiteli mimo s steklenicami za mleko. Zagrnil sem dan in ugasnil veliki lesteneec. Znova sem sedel k njej in neučakano sem se pomaknil čisto k njej. Bila je čudovito lepa, čeprav je ni več obsevala luč. Dotikala sva se s prsti. V najinih dotikljajih je bilo vprašanje, ali smeva? ali lahko? ali nama bo to zabrisalo tako pravljичno preteklost?

Kročila sva drug nad drugim in drug pod drugim, previdno, vedno v bolj strnjenih krogih, to nama je dajalo poguma, da se najino gibanje ne more ustaviti, saj se vendar nadaljuje v krogu, vtis razkošja, neskončnega časa, sploh nisva hitela s poljubi, lahki so bili najini dotiki, vedno težji, nato spet lahki in kar naprej v krogu, vse se je ponavljalo in ni naju bilo strah, da bi bilo nekaj mimo in za večno izgubljeno. Postelja je bila široka, skoraj okrogla in krčila ter stegovala sva se po njej, kot bi bila v kopeli.

Ustavila sva se samo enkrat, ko mi je zašepetala na uho:

— Veš, vzela sem ji življenje, tvoji rjavolaski, tista soba ostane prazna.

Nato sem delal gibe samo še avtomatično, čeprav brez zastoja.